

JURISPRUDENȚĂ COMENTATĂ ȘI PROBLEME DE PRACTICĂ JUDICIARĂ

CZU: 343.15

DOI: 10.5281/zenodo.3932171

JUDECAREA CAUZELOR ÎN PROCEDURĂ SIMPLIFICATĂ: ASPECTE TEORETICO-PRACTICE

Ion CHIRTOACĂ,

*judecător la Judecătoria Chișinău
(sediul Buiucani)*

<https://orcid.org/0000-0002-8546-698X>

Sergiu SOCEVOI,

audient INJ pentru funcția de judecător
<https://orcid.org/0000-0002-7386-7153>

SUMAR

În ultima perioadă, justiția penală din Republica Moldova este supusă mai multor critici, una din acestea fiind durata excesivă a examinării cauzelor penale, cu precădere – examinarea acestora în fața instanței de judecată. Or, autoritățile judiciare sunt conștiente de obligația pozitivă ce vizează asigurarea celerității procesului penal. Remarcăm faptul că una din cele mai eficiente proceduri de examinare în termeni restrânși a cauzelor penale este procedura simplificată, ce se prezintă ca fiind instrumentul cel mai eficient al soluționării cu celeritate a cauzelor penale, atunci când inculpatul recunoaște în totalitate săvârșirea faptelor indicate

JUDGING CASES IN SIMPLIFIED PROCEDURE/THEORETICAL – PRACTICAL ASPECTS

SUMMARY

During the last period, the criminal justice of the Republic of Moldova is subject series of criticisms. One of these critics is the excessive duration of the examination of criminal cases, especially their examination in front of the court. In fact, the judicial authorities are aware of the positive obligation aimed to ensure the timeliness of the criminal proceedings. We note that one of the most effective proceedings aimed to ensure the narrow examination of the criminal cases is the simplified procedure, which is the most effective tool for the expeditious settlement of criminal cases, when the defendant fully acknowledges the committing of the facts indicated in the indictment, and the court has sufficient evidence to establish the guilt.

Key-words: *Simplified procedure, qualification of the crime, sentence, punishment, defendant, injured party.*

în rechizitoriu, iar instanța dispune de suficiente probe care ar permite stabilirea vinovăției.

Cuvinte-cheie: *judecata în procedură simplificată, calificarea infracțiunii, sentință, pedeapsă, inculpat, parte vătămată.*

În conformitate cu prevederile art.20 alin.(4) din Codul de procedură penală [2], la faza judecării cauzei, obligația de a respecta termenul rezonabil de examinare a cauzei deduse judecării revine instanței de judecată. Această obligație poate fi reținută ca fiind *principiul celerității*, care impune precizia în respectarea termenului de judecată fixat, atât sub aspectul datei, cât și al orei la care a fost stabilită examinarea cazului, luând măsurile necesare pentru asigurarea cooperării în acest sens cu toți participanții și părțile implicate în desfășurarea ședinței, precum avocați,

acuzatori de stat, interpreți, partea apărării, martor, personalul auxiliar al instanței etc.

Prin Legea nr. 66/2012, Codul de procedură penală al Republicii Moldova a fost completat cu art. 364/1, oferind posibilitatea inculpatului la o procedură de judecare a cauzei penale în baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Această procedură reprezintă o nouă modalitate de judecare a cauzelor penale, fiind consacrată ca *procedură simplificată*.

Introducerea unei instituții noi în etapa judecării cauzei penale în primă instanță, cum este cea a judecării cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, nu presupune altceva decât recunoașterea de către inculpat a faptelor reținute în rechizitoriu – actul procedural întocmit de către procuror în cadrul urmăririi penale. Prin alte cuvinte, procedura prenotată contribuie inclusiv la ameliorarea situației judiciare a inculpatului, prin reducerea pedepsei penale și, în același timp, nu subminează exigențele calitative ale actului de justiție.

În ultima perioadă, în practica judiciară apar tot mai multe discuții despre condițiile de aplicare de către instanțele de judecată a prevederilor art.364/1 din Codul de procedură penală în procesul de judecare a cauzelor penale. Cele menționate de noi sunt dovedite de multitudinea de sesizări depuse pe masa de lucru a Curții Constituționale de către justițiabili privind aplicarea procedurii simplificate la judecarea cauzelor penale.

Raționamentul acestui demers este determinat și de faptul că în practica judiciară se conturează două opinii privind interpretarea condițiilor de aplicare a art.364/1 din Codul de procedură penală.

Discuțiile privitoare la examinarea cauzelor în procedură simplificată sunt determinate de multitudinea de întrebări generate de norme juridice consistente în ambiguități și lacune admise de legiuitor. Respectivul demers științific este o încercare de completare a studiilor teoretice și a jurisprudenței care abordează aceeași problemă. Scopul lucrării constă în înaintarea de noi viziuni privitor la unificarea practicii judiciare.

Admitem faptul că subiecții procesului penal ar putea obiecta asupra celor expuse de noi, invocând că argumentele prezentate nu sunt suficient de bine întemeiate pentru a putea constitui propuneri în vederea aplicării acestora. Probabil, dreptatea este de partea lor, însă noi ne rezervăm dreptul de apel și dorim să menționăm că cele schițate reprezintă doar o selecție restrânsă de concluzii, ca urmare a propriei practici. Suntem siguri că cele expuse reprezintă un mic efort pentru înlăturarea unei practici depășite, iar ochii de bună credință vor aprecia cele înaintate de noi.

Pornind de la conținutul art. 20 al Constituției Republicii Moldova, care instituie obligația pozitivă a statului de a asigura dreptul fiecărei persoane la o satisfacție efectivă în justiție, menționăm că justiția efectivă reprezintă „cheia elaborării cadrului obligațiilor statului” [5, p. 101].

Restrângerea garanției constituționale poate fi aplicată de către legislator numai în condițiile prevăzute în art.54, alin.(1) din Constituție [4]. Din aceste considerente, dreptul la apărare judiciară constituie un mijloc important și eficient de realizare a principiilor proclamate în art.20 alin.(2) din Constituție, care stipulează că nici o lege nu poate îngreuna accesul la justiție.

Instanțele judecătorești, reieșind din conținutul prevederilor art.115 al Legii Supreme, urmează să asigure garanția protecției judiciare a cetățeanului. Se înțelege că cetățeanul trebuie să aibă posibilitatea de a se adresa cu o cerere în instanța de judecată, iar ultima are obligațiunea de a examina cererea și de a se expune pe marginea ei cu o soluție legală, echitabilă și întemeiată.

Astfel, potrivit prevederilor art.364/1 din Codul de procedură penală, judecarea cauzei în fața instanței de judecată are loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Această instituție, relativ nouă, introdusă în legislația procesual-penală a Republicii Moldova, care reprezintă o expresie a justiției negociate din sistemul de drept anglo-saxon, s-a dovedit a fi o soluție și un remediu efectiv în demersul de accelerare a soluționării cauzelor penale aflate în instanțele de judecată naționale.

Examinarea cauzelor penale în procedură simplificată este recunoscută și la nivelul Consiliului European. Recomandarea Consiliului European nr. (87)18, privind simplificarea justiției penale [11], prin care specifică faptul că încurajează statele membre să ia măsuri care vizează simplificarea procedurilor judiciare ordinare prin recurgerea la procese accelerate, care includ hotărâri sumare, înțelegeri extrajudiciare, acorduri de recunoaștere a vinovăției și judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Subliniem că Curtea Constituțională a Republicii Moldova, prin Hotărârea nr. 9 din 9 martie 2017, a statuat că „...examinarea cauzei penale în procedură simplificată este un instrument care oferă avantajul soluționării cu celeritate a cauzelor penale, atunci când inculpatul recunoaște în totalitate săvârșirea **faptelor indicate în rechizitoriu** și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală [9, §43].

Precizăm că, potrivit prevederilor art.364¹ din Codul de procedură penală, „(1) Până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, personal, prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală; (2) Judecata nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu solicită administrarea de noi probe; (3) În cadrul ședinței preliminare sau până la începerea cercetării judecătorești, instanța îl între-

bă pe inculpat dacă solicită ca judecata să aibă loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și asupra cărora nu are obiecții, apoi acordă cuvântul procurorului, părții vătămate și celorlalte părți asupra cererii formulate; (4) Instanța de judecată admite, prin încheiere, cererea, dacă din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite și dacă sunt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse și procedează la audierea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului” [2].

Din conținutul articolului precizat, deducem câteva exigențe pe care inculpatul urmează să le respecte, printre altele, urmează a fi întrunite, cumulativ, câteva condiții:

- cererea inculpatului să intervină până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță;
- cererea inculpatului trebuie să conțină mențiunea privind recunoașterea totală și necondiționată a faptei/faptelor incriminate cu care a fost diferit justiției și renunțarea la dreptul de a solicita examinarea altor probe;
- probele administrate în faza de urmărire penală să fie suficiente și de natură să permită stabilirea unei pedepse.

Evidențiem faptul că prevederile alin. (1), (2), (3) și (4) ale art.364¹ din Codul de procedură penală necesită o abordare complexă. Examinarea cauzei penale în baza probelor administrate în faza de urmărire penală este necesar să se facă călăuzindu-se strict de principiile generale care reglementează dreptul la un proces judiciar efectiv.

Prin urmare, examinarea unei cauze penale în procedură simplificată este determinată cu precădere de recunoașterea vinovăției, însă nu se admite neglijarea celorlalte exigențe procedurale indicate supra.

Conform Recomandării Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. (87)18, este oportună instituirea „procedurii *guilty plea* (recunoașterea vinovăției), prin care inculpatul este chemat să se **înfățișeze în fața unei instanțe într-un stadiu incipient al procedurii pentru a declara în mod public dacă recunoaște sau neagă acuzațiile reținute împotriva lui, fie o procedură similară**” [11; 3, art.80].

Reiterăm că instanțele de judecată, la examinarea cauzelor în procedură simplificată, urmează să rețină că, potrivit art.66 alin.(2) pct.10) din Codul procedură penală, intitulat „Drepturile și obligațiile învinuitului, inculpatului”, recunoașterea integrală a vinovăției de către inculpat este absolut necesară, or recunoașterea în parte a vinovăției de către reclamant nu poate declanșa procedura de judecată a cauzei penale în procedură simplificată.

Beneficiind de dreptul său procesual indicat, inculpatul îl poate valorifica până la începerea etapei cercetării judecătorești, prin intermediul unei cereri adresate instanței. Astfel, recepționând cererea cu

privire la judecarea cauzei pe baza probelor administrate la urmărirea penală, formulată de inculpat, instanța este obligată să o examineze, audiind explicațiile participanților la ședința de judecată, și să se expună, după caz, cu o încheiere de admitere sau respingere a cererii.

În ordinea de idei reliefată, notăm despre obligația instanței de judecată de a examina dacă din probele administrate rezultă că faptele reținute în rechizitoriu corespund cu cele săvârșite de inculpat, existența vinovăției acestuia, precum și caracterul liber și sincer al solicitării formulate de către acesta, asigurând, în același timp, înfăptuirea justiției potrivit art. 114 din Constituție.

Așadar, judecătorul are dreptul discreționar de a se expune pe marginea cererii formulate, bazându-se pe datele cauzei penale în coroborare cu prevederile art.364/1 din Codul de procedură penală.

Un element important pentru admiterea cererii îl reprezintă expunerea vinovăției persoanei. Astfel, aceasta poate fi manifestată prin recunoașterea integrală a faptei imputate. Un factor decisiv al recunoașterii îl reprezintă înscrisul inculpatului, care trebuie să fie autentic, neviciat, olograf și liber consimțit.

Dreptul de a recunoaște faptele incriminate le revine și inculpaților minori. Totuși, respectiva cerere urmează a fi contrasemnată de către reprezentantul legal, pedagog sau, după caz, psiholog și avocatul acestuia.

După depunerea de către inculpat a înscrisului, președintele ședinței de judecată acordă cuvânt tuturor părților pentru a-și expune opiniile asupra cererii formulate. Instanța se pronunță printr-o încheiere prin care dispune judecata în procedură simplificată prevăzută de art. 364/1 din Codul de procedură penală, acest act fiind nesusceptibil de călăuzire de atac. Din momentul pronunțării încheierii, inculpatul și apărătorul lui nu pot renunța ulterior, pe parcursul procesului penal, asupra opțiunii de a fi judecată cauza în procedura respectivă. În situația în care inculpatul solicită renunțarea la procedura simplificată, instanța, prin încheiere protocolară, va menționa că renunțarea nu poate fi admisă.

În vederea uniformizării practicii judiciare, Plenul Curții Supreme de Justiție a adoptat, la 16 decembrie 2013, Hotărârea nr. 13 „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod procedură penală de către instanțele de judecată”, modificată prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova, nr.19 din 26.03.2018 [10]. Ca urmare, în mare parte, instanțele de judecată, în vederea uniformizării practicii judiciare, aplică prevederile art.364/1 Cod procedură penală prin prisma hotărârii nominalizate.

Unificarea practicii judiciare și aplicarea uniformă a legislației reprezintă un etalon al unei justiții echitabile bazate pe domnia legii. În context, ne prezentăm dezacordul cu pct. 4 al Hotărârii Plenului Curții Su-

preme de Justiție, nr.13 din 16 decembrie 2013 care stipulează: „inculpatul trebuie să recunoască și încadrarea juridică a faptei/faptelor, așa cum a/au fost reținute în rechizitoriu. În cazul când inculpatul contestă încadrarea juridică a faptei, nu pot fi aplicate dispozițiile art. 364/1 din Codul de procedură penală”.

Recunoașterea faptelor comise de inculpat, care au fost reținute în actul de sesizare a instanței, nu presupune și recunoașterea calificării faptei, așa cum este indicat în pct.4 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.13 din 16 decembrie 2013. Calificarea faptei este o activitate oficială efectuată la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători [3, art.113 alin.(2)], nu și de către inculpat.

Notăm că „încadrarea juridică a infracțiunilor este realizată în situația fiecărei cauze penale concrete la emiterea ordonanței de începere a urmăririi penale, a ordonanței de punere sub învinuire, rechizitoriului, în anumite cazuri, a ordonanței de modificare a învinuirii de către procuror în instanța de judecată și la emiterea sentinței” [1, p. 237-238].

Conform situației descrise, reiese că inculpatul nu este investit cu dreptul de a califica faptele comise și, prin urmare, „încadrarea juridică neoficială nu produce efecte juridice ...”.

Concluzia expusă este susținută și prin Decizia Curții Constituționale nr.40 din 8 mai 2018 [7, §22], care consacră, cu titlul de principiu, că instanței de judecată îi revine sarcina **încadrării juridice a faptelor și nu este obligată să adopte încadrarea dată de către procuror**. Acesteia (instanței de judecată) îi revine sarcina să se asigure că persoana în discuție și-a asumat în mod liber calitatea de autor al faptelor și să verifice realitatea acestora, cât și onestitatea persoanei.

Prin urmare, în jurisprudența națională s-au conturat două opinii: prima opinie și cea mai frecvent aplicată se referă la faptul că instanțele de judecată resping cererea inculpatului de recunoaștere a faptelor indicate în rechizitoriu, dacă, prin înscrisul autentic înaintat, nu recunosc și încadrarea juridică a faptelor. Cu titlu de exemplu, menționăm sentința Judecătoriei Criuleni din 17 august 2015, pronunțată în baza prevederilor art.364¹ CPP. C. E. și P. Gh. au fost recunoscuți vinovați în comiterea infracțiunii prevăzută de art.287 alin.(2) lit.b) CP, fiindu-le stabilită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 300 unități convenționale.

*Sentința nominalizată a fost contestată cu apel de către avocatul părților vătămate, care a solicitat **casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpaților să le fie aplicată o pedeapsă mai aspră**. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2015, apelul declarat a fost admis, cu casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpaților li s-a stabilit, pentru fiecare, o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 600 unități convenționale. Lecturând declarațiile inculpaților depuse în prima instan-*

ță, Colegiul penal a atestat divergențe între conținutul acestor declarații privitoare la cele întâmplate și faptele reținute în actul de învinuire în sarcina celor din urmă. La acest capitol, instanța de recurs a reținut ca fiind temeinic argumentul avocatului în numele părților vătămate, prin care se susținea că nu sunt aplicabile dispozițiile art.364¹ din Codul de procedură penală, în condițiile în care inculpatul nu recunoaște în totalitate situația de fapt descrisă în rechizitoriu, inclusiv aspectul ce privește participarea unui inculpat. În concluzie, reieșind din faptul că la examinarea cauzei pe baza probelor administrate la faza urmăririi penale există circumstanțe care exclud aplicarea prevederilor procedurii vizate și că eroarea menționată a fost omisă de către instanța de apel, în vederea înlăturării acesteia, a apărut necesitatea de a admite recursurile ordinare de pe rol, fiind casată decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată [6].

A doua opinie ce se conturează în practica judiciară se referă la faptul că instanțele de judecată admit cererea de examinare în procedură simplificată, chiar dacă inculpatul nu recunoaște și încadrarea juridică a faptei/faptelor așa cum au fost reținute în rechizitoriu.

În acest sens, reținem cu titlu de practică judiciară Sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 15 aprilie 2020, dosar nr. 1-4980/2019 [12], când, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul a declarat că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu, nu dorește prezentarea de noi probe și solicită ca judecata pe cazul dat să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Avocatul C.N. a susținut solicitarea inculpatului. Procurorul B.G. a formulat în cadrul ședinței de judecată obiecții în privința solicitării inculpatului, deoarece consideră că instanța poate dispune examinarea cauzei conform procedurii stabilite prin art. 364¹ din Codul de procedură penală doar în cazul în care inculpatul recunoaște în totalitate săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu, **inclusiv încadrarea lor juridică**.

În pofida poziției acuzatorului de stat, cât și a faptului că inculpatul nu a recunoscut încadrarea juridică a faptei, instanța, totuși, dat fiind faptul că inculpatul a recunoscut doar săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu, dar nu și încadrarea lor juridică, și deoarece din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite și sunt suficiente date cu privire la persoana lui pentru a permite stabilirea unei pedepse, instanța, prin încheierea sa, a admis solicitarea inculpatului și a dispus ca judecata pe cauza penală dată să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Tot cu titlu de practică judiciară menționăm și Decizia Curții Supreme de Justiție din 21 ianuarie 2020 cu nr. 1ra-20/2020 [8], care a precizat că „instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că în situația aplicării de către prima instanță a prevederilor art. 364/1 din Codul de procedură penală, nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică

decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță”, or, în conformitate cu prevederile art. 364/1 din Codul de procedură penală, procedura simplificată a judecării cauzelor penale pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală reprezintă, de fapt, o procedură abreviată și poate fi aplicată, dacă sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de articolul nominalizat”.

Prin urmare, susținem că solicitarea instanțelor de judecată care condiționează admiterea cererii de judecare în procedură simplificată de recunoaștere a încadrării juridice a faptei imputate inculpatului/inculpaților reprezintă o cerință contrară dispozițiilor art. 364/1 din Codul de procedură penală. Or, „eficacitatea administrării actului de justiție constă, în mare măsură, în celeritatea cu care drepturile și obligațiile consfințite prin hotărârile judecătorești intră în circuitul juridic, asigurându-se astfel stabilitatea raporturilor juridice deduse judecății”.

În susținerea poziției precizate, reiterăm și Decizia Curții Constituționale nr. 40 din 8 mai 2018, asupra căreia ne-am expus mai sus și reiterăm în context că, prin prisma prevederilor art. 140 alin. (2) al Legii Supreme, „hotărârile Curții Constituționale sunt definitive și nu pot fi atacate”.

În final, conchidem că instanțele de judecată nu ar trebui să condiționeze admiterea cererii inculpatului de a examina cauza în procedură simplificată de recunoașterea încadrării juridice a faptei, făcând trimitere la Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod procedură penală de către instanțele de judecată”, nr. 13 din 16 decembrie 2013, modificată prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova, nr.19 din 26.03.2018.

Referințe bibliografice:

1. Barbăneagră A., Alecu Gh., Berliba V. ș.a. Codul penal al Republicii Moldova: Comentariu. (Legea nr.985-XVI din 18.04.2002. Cu toate modificările operate până la republicare în Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr.72-79/195 din 14.04.2009. Adnotat cu jurisprudența CEDO și a instanțelor naționale). Chișinău: Sarmis, 2009. 860 p.
2. Codul de procedură penală al Republicii Moldova. Nr.122 din 14 martie 2003. În: *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 2003, nr.104-110. În vigoare din 12 iunie 2003.
3. Codul penal al Republicii Moldova. Nr.985 din 18 aprilie 2002. În: *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 2002, nr.128-129. În vigoare din 12 iunie 2003.
4. Constituția Republicii Moldova din 29.07.1994. În: *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 1994, nr. 1.
5. Constituția Republicii Moldova: Comentariu. Coordonator de proiect Klaus Sollfrank. Chișinău: ARC, 2009. 576 p.
6. Decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2015. Dosar nr.1a-1497/2015, https://cac.instante.justice.md/ro/pigd_integration/pdf/d534950c-4294-e511-a1ab-005056a5d154 (vizitat 11.05.2020).
7. Decizia Curții Constituționale a Republicii Moldova nr.40 din 08 mai 2018 de inadmisibilitate a sesizării nr. 48g/2018 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 364¹ din Codul de procedură penală (judecata în baza probelor administrate în faza de urmărire penală), <http://constcourt.md/public/ccdoc/decizii/ro-d40201848g2018rou29fd4.pdf> (vizitat 12.05.2020).
8. Decizia Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova din 21 ianuarie 2020. Dosar nr. 1ra-20/2020, http://jurisprudenta.csj.md/search_col_penal.php?id=15107 (vizitat 12.05.2020).
9. Hotărârea Curții Constituționale a Republicii Moldova nr. 9 din 09.03.2017 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 364/1 din Codul de procedură penală (judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală) (sesizarea nr. 156g/2016). În: *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 2017, nr.360-363.
10. Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod procedură penală de către instanțele de judecată”, nr. 13 din 16 decembrie 2013, modificată prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova, nr.19 din 26.03.2018, http://jurisprudenta.csj.md/search_hot_expl.php?id=346 (vizitat 09.05.2020).
11. Recomandarea nr. 87 (18) a Comitetului de Miniștri către Statele Membre privind simplificarea justiției penale, adoptată la 17 septembrie 1987, adoptată de către Comitetul de Miniștri la 17 septembrie 1987, la cea de-a 410-a întrunire a prim-miniștrilor, http://irp.md/uploads/files/2014-04/1396951691_cartea_juridica_c_2.pdf, p.334-340. (vizitat 12.05.2020).
12. Sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 15 aprilie 2020. Dosar nr. 1-4980/2019, https://jc.instante.justice.md/ro/pigd_integration/pdf/24979fa0-8f94-420c-bb48-bcf82d31c6a5 (vizitat 12.05.2020).